

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobců: a) H. P. N., b) C. T. N., c) nezl. N. T. D., d) nezl. H. T. H., e) nezl. N. V. H., f) P. T. L. H., g) nezl. N. K. T. H., h) nezl. N. N. T. V., ch) N. T. P. T., i) P. V. K., j) L. T. L., k) nezl. N. T. A., l) nezl. N. T. Q., m) V. T. M. H., n) V. T. Y., o) nezl. T. T. A. P., p) H. T. M., q) nezl. P. D. D., r) nezl. T. M. H., s) N. T. T., t) P. T. H., u) nezl. P. T. D., v) nezl. P. T. L., w) V. T. H., x) nezl. D. P. L., y) P. T. B., z) nezl. L. T. K., aa) nezl. L. V. S., ab) B. T. T., ac) nezl. N. H. L., ad) CH. T. T., ae) nezl. CH. M. D., af) nezl. CH. H. Ch., ag) N. T. Q., ah) D. T. S., ach) nezl. N. D. M., všichni zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem Chu Van An 13, Hanoi, adresa pro doručování: Organizační útvar Ministerstva zahraničních věcí, Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, ve věci ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobců j), k), l) a ag) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2018, č. j. 3 A 131/2018 - 136,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobců k) a l) **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobců k) a l) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Kasační stížnost žalobců j) a ag) **se zamítá**.
- IV. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobců j) a ag) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zveřejnil dne 1. 2. 2018 na své úřední desce a webových stránkách informaci, že žadatelé o termíny osobního podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny nebo za účelem studia si musí sjednat schůzku prostřednictvím e-

mailu, do jehož předmětu musí uvést aktuální alfanumerický kód, který žalovaný zveřejní na webových stránkách. Tento kód platí do naplnění kapacity a obnovuje se po uplynutí čtyř týdnů. Dále žalovaný na svých webových stránkách uvedl, že nový alfanumerický kód bude zveřejněn 31. 5. 2018 v 11 hodin. Zástupce žalobců se v tuto hodinu pokusil otevřít webové stránky žalovaného za účelem získání alfanumerického kódu a zaslání e-mailů žalobců, to se mu však z důvodu chyby na stránkách žalovaného podařilo až ve 13 hodin. Žádnému z žalobců nebyl termín schůzky poskytnut z důvodu naplnění kapacity. Náhodnou kontrolou webových stránek žalovaného zástupce žalobců následně zjistil, že žalovaný pro podezření na manipulaci e-mailového objednávání objednávky zaslané pod původním kódem zrušil a uvedl, že nový kód zveřejní v 16 hodin. Po zveřejnění nového kódu zástupce žalobců opakovaně zaslal e-mailem objednávky, termín však žalobcům opět nebyl poskytnut pro naplnění kapacity.

[2] V neposkytnutí termínu pro osobní podání žádosti žalobci spatřovali nezákonný zásah žalovaného, proti kterému se bránili žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud v záhlaví uvedeném rozsudku konstatoval, že nepřidělením konkrétního termínu na základě žádostí ze dne 31. 5. 2018 nebyli žalobci zkráceni na právu podat žádost o pobytové oprávnění. V reakci na jejich žádosti o sjednání termínu jim totiž žalovaný sdělil, že z kapacitních důvodů jim termín nebude stanoven a že systém objednávání mohou využít znovu. Právo žalobců podat další žádost proto nebylo nijak oslabeno. Žalovaný nejednal ani nezákonně, neboť byl podle § 169f zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), mimo jiné s ohledem na kapacitu zastupitelského úřadu, oprávněn stanovit způsob sjednávání termínů pro podávání žádostí. Podle městského soudu je s ohledem na organizační poměry žalovaného 160 zpracovaných žádostí měsíčně dostatečný počet. Ačkoliv mají cizinci právo podat žádost o pobytové oprávnění, nelze z něj dovodit, že v každý okamžik musí být žadatelům o stanovení termínu vyhověno. Městský soud proto žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobci j), k), l) a ag) (dále „stěžovatelé“) podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z § 169f zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žadatelé, pokud o něj požádá, musí být termín schůzky k podání žádosti poskytnut. Nestane-li se tak, jedná se o nezákonný postup bez ohledu na to, že žalovaný je oprávněn požadovat předchozí sjednání schůzky. Pokud chtěl městský soud posoudit přiměřenost počtu volných termínů, měl porovnat počet uvolňovaných termínů s počtem zasílaných e-mailů. Počet termínů (160) a počty zasílaných e-mailů (více než tisíc) jsou totiž v tak hrubém nepoměru, že počet termínů lze jen stěží označit za přiměřený, nadto je s ohledem na organizační poměry žalovaného (zejména volnou kapacitu přepážek) velmi nízký. Stěžovatelé by se proto mohli o nový termín marně ucházet měsíce nebo dokonce roky. Objednací systém tedy v současnosti trpí stejnými nedostatky, jakými trpěl systém Visapoint. Vzhledem k tomu, že se jedná především o pobytová oprávnění za účelem slučování rodin, je postup žalovaného v rozporu s právem na rodinný život a směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty

pokračování

(dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Postupem žalovaného bylo navíc přímo zasaženo do práva žalobců na podání žádosti, které je zaručeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nemožnost sjednat si jeden konkrétní termín osobního podání žádosti neznamená, že termín nebude poskytnut zájemci v přiměřené době či nikdy. Po soudu nelze požadovat, aby do budoucna obecně stanovoval, kolik opakovaných pokusů o registraci by přesáhlo mez přiměřenosti. Počet doručených e-mailů s žádostí o registraci k podání žádosti nadto nevypovídá o schopnosti žalovaného poskytnout zájemcům termín osobního podání v přiměřené době, neboť počet registračních e-mailů značně převyšuje počet reálných žadatelů kvůli tomu, že někteří z nich posílají e-maily opakovaně. Například dne 31. 5. 2018 zaslalo pouhých 9 žadatelů celkem 2 500 e-mailů. Tento problém žalovaný vyřešil zavedením pravidla, že pokud žadatel v rámci jednoho registračního termínu zašle více než jeden e-mail, všechny jeho objednávky jsou pro daný termín vyřazeny, což v registračním termínu v lednu 2019 vedlo k poklesu počtu žádostí na 250. Námitku zásahu do práva na rodinný život stěžovatelé vznesli poprvé až v kasační stížnosti, a proto je nepřijatelná. Nemožnost objednat se v jeden konkrétní termín k podání žádosti nadto nedosahuje intenzity zásahu do rodinného života. Postup žalovaného není ani v rozporu se směrnicí 2003/109/ES, neboť ta ponechává na členských státech, jaké prostředky zvolí k dosažení cílů v ní stanovených. Požadavek registrace k osobnímu podání žádosti nepřekračuje diskreci poskytnutou členským státům, neboť sleduje legitimní cíl spočívající v nutnosti zajistit efektivní organizaci vízové agendy. Ze směrnice 2003/109/ES ani z judikatury Soudního dvora Evropské unie nelze dovodit požadavek, aby byl žadateli poskytnut termín k osobnímu podání žádosti na základě prvního pokusu o registraci.

[5] Stěžovatelé v replice k vyjádření žalovaného uvedli, že ani po novém opatření kapacita žalovaného nedostačuje k uspokojení zájmu o podání žádosti. Soud měl povinnost zabývat se kapacitou žalovaného k vyřizování žádostí, neboť své rozhodnutí odůvodnil tím, že ji považuje za dostatečnou, a pokud pro její překročení nebyl stěžovatelům poskytnut termín k podání žádosti, jednalo se o nezákonný zásah. Pokud by byla ochrana žadatelům poskytnuta teprve po několikaměsíční neúspěšné snaze o registraci, jednalo by se o ochranu neefektivní. Žadatelé by nadto neměli žádný způsob, jak vyhodnotit, kdy se již jedná o nezákonný zásah. Závěrem stěžovatelé poukázali na čl. 1 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, publikované vyhláškou č. 98/1984 Sb., podle kterého mají občané Vietnamu zaručen volný přístup k orgánům České republiky příslušným v rodinných věcech.

[6] Stěžovatelé k) a l) vzali podáním doručeným soudu dne 14. 1. 2019 kasační stížnost v plném rozsahu zpět.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Řízení o kasační stížnosti stěžovatelů k) a l) soud výrokem I. zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., jelikož byla vzata zpět a projev vůle, kterým se tak stalo, je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti.

[9] Kasační stížnost stěžovatelů j) a ag) není důvodná.

[10] Podle stěžovatelů z § 169f zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud žadatel požádá o termín schůzky k podání žádosti, musí mu být poskytnut, jinak se jedná o nezákonný zásah, nehledě na povinnost sjednat si schůzku předem. Tuto argumentaci považuje soud za zavádějící. Podle § 169d zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.* Cizinec je tedy povinen podat žádost o vydání povolení, v projednávaném případě k dlouhodobému a trvalému pobytu, osobně, přičemž tuto povinnost soud ve své judikatuře již dříve akceptoval jako legitimní požadavek (rozsudek ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 1/2011 - 69) a stěžovatelé ji ani nijak nerozpoukají.

[11] Zákon o pobytu cizinců dále v § 169f stanoví, že *[ž]adatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.* Soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011 - 62, č. 2756/2013 Sb. NSS, konstatoval, že „žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele.“ Stěžovatelé tudíž mají právo podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. Toto právo však může být, jak soud uvedl v citovaném rozsudku, podmíněno předchozím splněním procedurálních podmínek, mezi něž patří také povinnost sjednat si termín osobního podání žádosti. Sjednávání termínů musí nutně odrážet a zohledňovat na straně jedné organizační, technické a personální možnosti daného zastupitelského úřadu a na straně druhé výši poptávky po těchto termínech (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 - 33). Je proto nutné odmítnout argument, že pokud žadatelé požádají o přidělení termínu k osobnímu podání a není jim s odkazem na naplnění kapacity poskytnut, jedná se bez dalšího o nezákonný zásah. O ten by se totiž mohlo jednat teprve tehdy, pokud by byla nemožnost podat žádost doprovázena také dalšími okolnostmi; řadou z těchto okolností se soud v minulosti již zabýval, přičemž svou judikaturu přehledně shrnul v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, zabývajícím se fungováním systému Visapoint. Soud proto nepovažuje za důvodnou námitku, že neposkytnutí termínu stěžovatelům k osobnímu podání žádosti o trvalý či dlouhodobý pobyt představuje bez dalšího nezákonný zásah.

[12] Stěžovatelé nicméně dále také namítají, že současný systém žalovaného pro sjednávání termínů k osobnímu podání žádosti o trvalý či dlouhodobý pobyt trpí stejnými

pokračování

nedostatky jako výše zmiňovaný Visapoint. K tomu soud v první řadě uvádí, že žalovaný je oprávněn stanovit systém sjednávání termínů k osobnímu podání žádosti o trvalý či dlouhodobý pobyt. Jak totiž rozšířený senát konstatoval v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, „[p]rávě v zemích jako Vietnam či Ukrajina se nabízí ke zvládnutí administrace žádostí využití informačních technologií. Tyto technologie však musí být používány způsobem, který strukturuje masu žadatelů podle pravidel, která nejsou svévolná a která pokud možno vyloučí rozhodování o žádostech na základě jiných než racionálních a férových kritérií. Jakýkoli jiný postup, a to v kterékoli fázi administrace žádostí, může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému se dotčené osoby mohou bránit zásahovou žalobou. [...] Je na veřejné správě, jakým způsobem ‚technicky‘ uspořádá vyřizování žádostí o nejrozumnější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, víceetapovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.“ V rozsudku č. j. 8 As 90/2011 - 62 soud obdobně uvedl, že veřejnou správou zavedená pravidla „nesmějí (např. svojí neprůhledností, bezdůvodnými průtahy, prostorem pro nekontrolovatelnou libovůli příslušných úředníků či jinými podobnými vlastnostmi) představovat faktickou překážku podávání takových žádostí a nesmějí ani nepřímou působit k tomu, aby odrážela žadatele od jejich podávání. Chce-li stát regulovat počet žádostí, má tak učinit zejména tím, že předem stanoví pravidla, z nichž bude plynout, které žádosti pravděpodobně nebudou mít naději na kladné vyřízení (součástí takovýchto předem stanovených pravidel může být i jistě prvek náhodnosti zakomponovaný do procedury vyřizování žádostí, bude-li mít spravedlivou podobu, např. losování žadatelů o určitý typ víza), či tím, že za vyřízení žádosti stanoví poplatek, jehož výše bude mít jistou odrazující, omezující a regulační funkci.“

[13] Soud dlouhodobě kritizoval fungování systému Visapoint, jakož i dílčí postupy zastupitelských úřadů (rozsudek č. j. 10 Azs 153/2016 - 52), a proto je pochopitelné, že žalovaný od tohoto systému upustil a nahradil jej systémem jiným. Podle stěžovatelů nový systém sjednávání termínů k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt trpí stejnými nedostatky jako Visapoint, tato tvrzení však nijak nedokládají. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplynulo, že by tento systém fungoval svévolně, neprůhledně, diskriminačně, neracionálně či neférově. V případě stěžovatelů ani nelze hovořit o tom, že by jim tento systém dlouhodobě znemožňoval podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, neboť zásahovou žalobu podali již po dvou neúspěšných pokusech o sjednání termínu, které učinili v jeden den. Úkolem soudů ve správním soudnictví není předcházet budoucím a hypotetickým nezákonným zásahům. V projednávaném případě sice došlo k výpadku webových stránek žalovaného, kde byl zveřejněn alfanumerický kód, tento výpadek však žalovaný dostatečně vysvětlil tím, že se jednalo o cílený útok. Případné manipulaci a s ní spojeným znevýhodněním poctivých žadatelů žalovaný zabránil a podmínky pro žadatele narovnal tím, že žádosti o sjednání termínu podané při tomto výpadku anuloval a zveřejnil nový alfanumerický kód společně s novým termínem pro sjednávání termínů osobního podání žádosti. Ani tento postup

nelze považovat za libovolný či neracionální, a tudíž za nezákonný ve smyslu vymezeném výše citovanou judikaturou.

[14] Stěžovatelé spatřují nezákonný zásah především v počtu termínů, které žalovaný uvolňuje k podání žádosti o trvalý či dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, přičemž městský soud se podle nich nedostatečně a nesprávně vypořádal s otázkou přiměřenosti tohoto počtu. Úkolem soudu však není určovat veřejné správě, jakým konkrétním způsobem má organizovat svou činnost. Jak ostatně uvedl již v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 - 33, ze kterého městský soud vycházel, „[t]rvání na respektování úředních hodin jednotlivých agend zastupitelského úřadu není přímým zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Jakkoliv má násobně vyšší poptávka po podání žádostí na ZÚ Hanoj za důsledek, že nikoliv všichni žadatelé mohou být v každý okamžik úředních hodin uspokojeni, fakt, že se na některého žadatele nedostane řada, je pouhým nepřímým důsledkem regulace správního úřadu v podobě úředních hodin. [...] Správní úřad při výkonu své pravomoci v zahraničí nemá stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jeho provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů. S přihlédnutím ke zvláštní povaze výkonu státní správy v zahraničí a z toho vyplývajících omezení nezakládá počiťovaná nedostatečnost kapacit, resp. umožnění osobního podání žádosti ještě nezákonnost takového postupu správního orgánu.“ Obdobně v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 - 52 rozšířený senát konstatoval, že „si je vědom, že zejména v zemích, kde existuje vysoký přetlak poptávky po zaměstnání v České republice nad nabídkou, kterou je Česká republika z politických, společenských a ekonomických důvodů ochotna akceptovat (typicky Vietnam či Ukrajina), musí existovat systém, který efektivně, tedy zejména za únosných nákladů, jež ponese český stát, dokáže zvládnout velkou masu žádostí o pobytová oprávnění nejrůznějšího druhu, z nichž převážně většině nebude vyhověno. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb.“ Intervence soudu by byla na místě v okamžiku, pokud by sjednání termínu k osobnímu podání žádosti o trvalý či dlouhodobý pobyt nebylo s ohledem na kapacitu a organizaci žalovaného v podstatě možné, případně pokud by nebylo možné v přiměřené době. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná. Soud již výše uzavřel, že stěžovatelé nebyli dlouhodobě neschopni žádost o povolení k dlouhodobému či trvalému podat. NSS se ztotožňuje také se závěrem městského soudu, že počet žalovaným uvolňovaných termínů zjevně není nepřiměřený. Městský soud měl podle stěžovatelů porovnat počet uvolněných termínů s počtem zasílaných e-mailových žádostí. Jak nicméně uvedl žalovaný ve svém vyjádření, počet zaslaných e-mailů nutně neodpovídá počtu zájemců o osobní podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt, přičemž tento problém je ze strany žalovaného aktivně řešen. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

[15] Je tedy namístě ztotožnit se s městským soudem v tom, že postup žalovaného v daném případě nepředstavoval nezákonný zásah, neboť se stěžovateli nebylo zacházeno způsobem, který by jim svévolně, iracionálně či diskriminačně znemožňoval podání žádosti. Tím spíše nemohlo jít o zásah do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jak stěžovatelé uváděli.

[16] Stěžovatelé konečně namítli, že postup žalovaného je v rozporu se směrnicí 2003/109/ES a právem na rodinný život, a poukázali také na Smlouvu mezi

pokračování

Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních. Vzhledem k tomu, že tyto námitky stěžovatelé neuplatnili již v žalobě a soud nemá povinnost k ní přihlížet z úřední povinnosti, jedná se o námitky nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Protože soud řízení o kasační stížnosti stěžovatelů k) a l) zastavil, výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti těchto stěžovatelů je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[18] Soud dále ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelů j) a ag) není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů j) a ag) se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Barbara
Pořízková
předsedkyně senátu